

črni plazovi bobnečih gromov
 ko kletev Usode preteče.
 In gora odmeta gori ta glas
 in druga ga tretji zaluči v obraz,
 da pada s pobočja v pobočje;
 in vihra napada zvezde od groze bledeče . . .

Glej, kolnem se:
 Vihar mi ni bolne prerušil samote,
 ni v duši zadušil proklete praznote.
 Še v srcu puščavo jaz nosim,
 na grudi mi glavo je zvilo brezmočje.

Janko Glaser:

S a m.

Bogastvo tajno v uri čudoviti
 odgrnila si duši, gruda-mati —
 in meni je, kot da bi moral vstati
 in sanje tisočletne prebuditi,
 da zaječalo bi čez zemljo to
 in kriknilo od severa do juga
 in zarja šla čez tvoje bi nebo:
 ljubezen je in moč ji je sodruga! —

Ah, ne! Jaz moram iti, moram pasti . . .
 V globino črno cesta se razgublja,
 da v neprodinji noči, bolni strasti,
 brez luči, brez odmeva in brez zublja
 zaman se duša moja izječi,
 kot pisano je: vstani in umri! . . .

Jutro na gori.

Liha še noč je, po zraku je tesno, mirno —:
 kakor na grobu, ko črne potihnejo žalnice
 in že nalahko se dvigajo rosne trepalnice
 in le spomin še pritiska jih nem na oko . . .

45*

Tamkaj so travniki, tiho tam polja ležijo,
 v daljo prehajajo, v temni se senci gubijo.
 Morda gre kosec po polju, posred senožeti —
 duša, posluhni mi! — ali ne čuješ ga peti?
 Morda škrjanec dviguje nad rosno se njivo —
 roko na čelo! — ne vidiš ga, pesmico živo?
 Toda nikogar ni, duša ne vidi, ne čuje:
 kje je tam polje — globoko in daleč samuje —
 kje je tam polje in kje je tam pesem umrla,
 ko zazvenela je komaj boječe iz grla! —
 Pa planili preko slemena že prvi so žarki,
 da sunkoma zjokalo v hoji se je, samotarki:
 o nizko, tak nizko zasenčeni legel na zemljo je hlad!...
 in ti, moja duša osamljena — kolikokrat
 na tebi mrazovi leže, leži dvoma razkol,
 ko pali te jutro, a ni ti ga vzreti mogoče,
 ko v tebi zaman valovi hrepenenje pekoče,
 da bi izpovedati mogla pritajeno, težko bol —:
 objela bi zarjo — in kot si vse bliže nebes,
 tesneje, hladneje zagrnejo teme te čezinčez. —

Na nebu pa dvignila roka krvava se je kot ukaz,
 in novega soka na polja široka,
 na duše razsipalo je od oboka —
 opojno zavriskalo skozi prebujen je čas!...

Vojeslav Molè:

S m e h.

Roze, breze, brazde razorane,   Ni jesen še šla skoz tihe gaje,
 grlic ščebetanje, šum lesov, —   dihajoča pesem o grobeh?
 sanje, sanje v zarje zasejane,   A skoz moje pozlačene kraje
 še ste polne purpurnih cvetov?   kakor čudo roma sveti smeh.

In pozdravlja vse gasnoče zarje,
 ves v škrlat zaviti kot svet menih —
 in pred vedno višje gre oltarje
 smeh moj, romar blažen, tajen, tih.

*Janko Peserlin, ti seveš → ti ga hamedjani —
 Bebeljina + Glaser + Mo
 In kar jih podobnih tak
 sred: 7/12 15*